

RANJENEC.

MATERI.

Težkó povem. Težkó molčim.
Tvoj up iz srčnih globočin —
Izpolnjen? Ni! Ne bo nikdar!
O, večnost! Prej gre vanjo sin.
Ah, mati! Ti šele za njim.

Moj up je tudi pokopan.
Sem upal, da bo ista prst
grob tvoj in moj odevala.
Prišla je smrt iz bojnih vrst,
izkoplje grob mi v bojno plan.

A zvezde — znanke med seboj,
čeprav jih loči daljni tir —
nad nama bodo sévale:
Na severu moj sladki mir,
na jugu sladki pókoj tvoj.

DEKLETU.

Po planinah vaših jasnih
lovec tvoj ne bo več stopal.
In v očeh se tvojih čistih
moj pogled ne bo več kopal.
Več nikdár.

Dékle, kaj je bojno polje?
Bojno polje — rdeče mórje.
Plavati po njem sem videl
in prostake in majorje.
Bridka stvar.

A sedaj sem z drugó ženo
zaročen pod smrtnim mečem.
Kajkrat sem ti v okno klical,
zadnjikrat nocoj ti rečem:
Z Bogom, Manica!

OČETU.

Mimo sto gora visokih
sto pozdravov Vam globokih.

V prošnjah prosim Vas iskrenih:
Naše njive ‚Na slemenih‘ —

ne posejte je z ovsenim,
ne semenom več ječmenim.

Z deteljo mi rožnoživo
vso posejte ono njivo.

Kadar boste jo kosili,
tiho boste govorili:

Padajte rudeče glave
kakor kaplje prekrvave.

Sinova je tekla živa
kri — da prosta ti si, njiva!

Nisem rekel, da utonem?
Nisem rekel tebi prvi?
Prej v očeh sem tvojih tonil.
Danes tonem v goriki krvi —
v zarji zmag.

In poroka? Bo! Prerano!
Ali tebe ne bo zraven.
Ti nosila lep bi venec,
jaz bi nosil zmagoslaven
lovor drag.

Silvin Sardenko.